

ПРОЛОГ

Робін

22 ТРАВНЯ 2023

На березі стоїть лише наречена — вкрита кров'ю з голови до ніг.

Зазвичай наприкінці відпустки на острові відпочивальники чекають на мене з валізами, підпечені сонцем, але задоволені. Переважно, коли я наближаюсь до пляжу на катері, вони не дивляться на мене, а на прощання ще раз розглядають острів — білий пісок, блакитну воду, могутні пальми.

Ранок сьогодні — ідеальний для виходу в море. Сонячне проміння ніжно зігріває мою спину, і приплив — на моєму боці.

Та наречена, що чекає на мене, змінила все.

Я б не сказала, що мене легко збити з пантелику. Робота доглядальниці приватного острова готує тебе до різного. До материка — усього пів години катером, тому я завжди готова допомогти, якщо щось піде не так. Гості залишаються на острові самі, проте вони не покинуті напризволяще: є телефон екстреного виклику, сигнальні шашки та повністю укомплектована аптечка.

Неприємності траплялись і раніше, звісно ж.

Одного разу гість вирішив видертися на скелю, але впав і зламав ногу. Іншого разу жінка запевняла, що її вагітність не стане проблемою, та вже в першу ніч у неї почалися перейми.

Я думала, що бачила все.

Але такого — ні.

Коли човен дістається пірсу, я встигаю заглушити мотор, поки наречена підбігає до мене.

— Що сталося? — питаю, дивуючись рішучості в тоні власного голосу. — Всі в порядку? Викликати швидку?

Коли наречена нарешті опиняється поруч, бачу, що вона, здається, перебуває в стані шоку. На її руках — глибокі порізи, та я не певна, чи саме через них зіпсовано її тоненьку білу сукню. На передній частині вбрання — велетенські плями крові, що вже встигли потемніти. Одна сторона її обличчя сильно подряпана, а під лівим оком починає утворюватись синець.

Я нерішуче простягаю до неї руку, але вона різко відсаується.

— Вибачте! — я роззираюсь навколо, намагаючись знайти бодай якісь ознаки інших дівчат.

Тут надто тихо.

Пригадую, як лише кілька днів тому я привезла на острів гучну компанію жінок, що збиралися відсвяткувати незабутній дівич-вечір.

Нічого не віщувало біди.

— Де решта? — запитую я.

Широкі й перелякані очі нареченої нарешті фокусуються на мені.

— Ваші дружки? — уточнюю я. — Де вони?

— Все пішло шкереберть, — каже вона.

Я вже розкриваю рота, щоб заговорити, але наречена продовжує.

Вона зіщулюється та хапає долонями свої передпліччя. Незважаючи на спеку, вона обіймає себе, неначе намагається зігрітися.

Усе всередині холоне, коли я чую її слова:

— Вона це почала.

РОЗДІЛ 1

Аннабель

18 ТРАВНЯ 2023

Знову розглядаю запрошення — листівка з цупкого картону кремового кольору з тисненням чомусь вражає навіть більше, ніж квиток першого класу на Багами. За кілька хвилин підїде моє таксі до аеропорту, а я сиджу у вельветовому кріслі біля вікна та вивчаю все ще раз.

«Люба Аннабель, — написано на листівці, — сподіваюся, це запрошення стане приємною несподіванкою. Наступного літа я виходжу заміж, і маю надію, що ти погодишся стати моєю дружкою. Дівчачий вечір проходить на приватному острові на Багамах, але тобі не доведеться витратити ані копійки. Більше подробиць про весілля дізнаєшся вже там! Будь ласка, напиши, чи зможеш приєднатися. Усі деталі подорожі — далі, а також я поклала в конверт твої квитки на літак. З любов'ю — Поппі Грір».

З усіх людей на світі — саме Поппі Грір. Запрошення, безумовно, стало сюрпризом. Я не бачила її протягом майже десяти років, навіть словом не перекинулися відтоді, як склали випускні іспити. Та й моєю улюбленицею її не назвеш. Можу впевнено заявити, що ми четверо — я, Хлоя,

Естер і Таня — недолюбливали Поппі й насміхались із неї. Невинно кепкували, нічого серйозного. Але все ж, я збентежена, що вона нас запросила, а тим більше — запропонувала стати її друзками.

— Я не відмовлюсь від халявного перельоту першим класом і відпочинку на приватному острові, — сказала Хлоя, коли з'ясувалося, що всі ми отримали однакові конверти. — Особливо, якщо їдемо всі вчотирьох.

Окрім запрошення та квитків, у конверті був і буклет. Острів називається Бухта Мерця, але це тривожне перше враження швидко забувається, коли дивишся на фото чистої океанської води. У хвилині врізається невеличкий побілений пірс, а вдалині, під яскраво-блакитним небом, видніється смужка материка. Ще у брошурі було кілька світлин самого острова: доглянутий газон серед соковитої зелені; пальми — прямі та похилені — до яких прив'язані гамаки; декоративна яма для вогнища, оточена садовими кріслами. За чотирма велетенськими пальмами стоїть головний будинок — одноповерхова біла будівля з рожевими віконницями та дверима — з виходом на пляж. Далі, у глибині острова, ховаються чотири маленькі хатинки. Майже за кадром, біля головного будинку, видно терасу із зоною для барбекю.

Погодитися було нескладно. Мені навіть не довелося змінювати свої плани — їх просто не було, адже я не працюю. Мій чоловік Ендрю без проблем відпустив мене на чотири дні.

Інші троє дівчат мають роботи. Естер Дрісколл — інвестиційна банкірка в крутій фірмі, тож мусила всіма правдами й неправдами вимолювати кілька днів відпустки. Вона — найсерйозніша з нас усіх. Навіть поза роботою постійно в телефоні: відповідає на дзвінки, пише імейли. Естер кардинально змінилася з часів школи

й університету — тоді вона була нестримною тусовщицею, завжди залишалась на вечірках до останнього. Та все змінилося, коли її мама влаштувала їй співбесіду у фірмі, де Естер працює тепер. Відтоді вона відчуває страшенний тиск через потребу показати найкращий результат, хоч ніколи й не зізнається в цьому.

Зараз на вечірках до останнього залишається Таня Івшем, головню через те, що вона їх і організовує. Вона працює івент-менеджеркою та займається усім — від виступів знаменитостей до святкувань днів народжень багатіїв. Коли вона лише починала, то запрошувала нас на всі вечірки, гарантуючи безкоштовні коктейлі та можливість потусуватись із вершками суспільства. У Тані є щось особливе — вона здатна привернути погляди, розквітає в променах уваги й завжди змушує людей хотіти провести більше часу у своїй компанії. Ніхто не пропускав події, які організовувала Таня.

Та кілька місяців тому все раптово змінилося. Таня припинила запрошувати нас на вечірки й навіть розповідала про них. Це, втім, не означає, що вона перестала їх влаштовувати. Радше навпаки — вона здається як ніколи зайнятою. Минулого року, разом із бойфрендом Гаррі, який працює тілоохоронцем політика, Таня придбала будинок на околиці Лондона. Вона з головою поринула в ремонт та облаштування житла, тож ми майже не бачилися, а до того ж вона навіть не запросила нас на новосілля.

Для Хлої ця подорож — і є робота. З усіх нас вона найбільше зраділа запрошенню. Хлоя Дівайн (вона стверджує, що її справжнє ім'я — Хлоя Сміт — настільки безпорадно банальне, що з ним вона б не досягла нічого) — інстаграмна сенсація. До мільйона підписників їй залишилось всього п'ятдесят тисяч. З купою пропозицій

спонсорства та постійними рекламними постами, нічого так не радує Хлою, як можливість повихвалитися своїми статками. Та політ у першому класі на приватний острів — це вже зовсім інший рівень, тому з цієї нагоди вона купила сім нових бікіні. Сотні тисяч вподобайок отримує навіть найбільш буденне фото Хлої, наприклад, як вона попиває каву в кафе.

Якби я знала, що шлях до багатства та популярності — ринопластика, я б виправила носа раніше за неї. Та я не заздрю. Хлоя і досі самотня, попри те, що в неї були короткі стосунки з купою різних хлопців. Якщо це взагалі можна назвати стосунками.

Я — щасливо заміжня. Мені поталанило.

Наче прочитавши мої думки, Ендрю заходить до вітальні, де я згорнулася в кріслі біля вікна. Я ховаю все в конверт, а сам конверт — у сумочку *Prada*. Не тільки Хлоя може похвалитися дизайнерськими речами.

— Ти не бачила мої ключі? — питає Ендрю, заглядаючи під диванні подушки. — Чесне слово, ти завжди кудись їх перекладаєш.

Я зітхаю. Кожного разу, коли йому треба виходити, він губить ключі, і кожного разу в цьому винна я.

— Ти перевіряв кишені свого пальта?

— Кишені мого пальта? — перепитує він таким тоном, наче я сказала дурницю. — З якого дива вони... — закінчення речення зникає разом з Ендрю в іншій кімнаті, а за мить я чую брязкіт ключів. Він повертається із незадоволеним виразом обличчя.

— Це ти їх туди поклала? Можу заприсягтися, що вчора витягав їх звідти після роботи.

— Навіщо мені перекладати кудись твої ключі? — намагаюся засміятися і перевести все на жарт, але Ендрю супитись ще сильніше.